

F-343
1962

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՏԻՄՈՒՅԻՆ
ՊԱՐԹՅԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՏԻՄՈՒՅԻՆ
ՊԱՐԹՅԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

№ 10

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՏԻՄՈՒՅԻՆ ՊԱՐԹՅԱՆ
ԳՐԱԴԱՐԱՆԻ ԿՈՄՍՏԻՄՈՒՅԻՆ ՊԱՐԹՅԱՆ
ՊԱՐԹՅԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆԻ ԿՈՄՍՏԻՄՈՒՅԻՆ

1962/10/10

მარჯანა

ა. პართიკაძე

ნახატები ზ. ქავანაძისა

თენგიზმა გაკვეთილები რომ მოამზა-
და, ჯიმშერთან წავიდა სათამაშოდ, მაგ-
რამ ამხანაგი შინ არ დაუხვდა.

ჯიმშერის ეზოში ღობესთან, სათა-
მაშოდ მანქანას შეაელო თვალი, რომელ-
საც ძარა მოღრეცოდა, თვლების ღერძი
კი გაღუნვოდა.

— უჰ, რა კარგი მანქანაა! — წამოიძახა
თენგიზმა.

— ჯიმშერს ეგ სათამაშოდ გაუფუქდა,
შეილო, და ეგრე მიაგლო; ახლა არც
კი აგონდება. თუ გამოგადგება, წაი-
ღე — უთხრა ჯიმშერის ღელამ.

— მე თვითონ შემიძლია შევაკე-
თო — თქვა გახარებულმა თენგიზმა. მან-
ქანა შინ გარბენინა და შეეკეთებას შე-
უდგა: ძარა გაუსწორა, ღერძი სახელდა-
ხელოდ გაუმართა. მერე საღაც საღე-
ბავი იშოვა და მწვანედ შეღება. ერთი
სიტყვით, ისე გაახლა, რომ ახალთახალი
გვეგონებოდათ.

ჯიმშერი შინ რომ დაბრუნდა, გაი-
გო, რომ მისი მანქანა სხვას აჩუქეს. ეწე-
ყინა ბიჭს და მაშინვე თენგიზთან გაიქცა.

— რამ გაგაბრაზა, ჯიმშერ? — ჰკითხა
თენგიზმა.

— მანქანა უჩემოდ რატომ წაიღე?

— შინთიკის ხომ ძახილ გამოუსადე-
გარი იყო: — თქვა თენგიზმა, გაიქცა და
მანქანა გამოუტანა. ჯიმშერმა თავისი
მანქანა ვეღარც კი იცნო.

— ეს არის ჩემი?.. — ჰკითხა მან.

— ჰო, წაიღე.

ჯიმშერი შეეცოცხა და თქვა:

— არა, თენგიზ, რაკი ასე კარგად
შეგიკეთებია, შენი იყოს, მე სხვაც

მექურქდეები

მ. კვიციანი

ამას შეხედე, ტარიელ,
აქაც აყალი მიწაა.
აბა, წყაროსთან რა გვინდა,
იმ სიშორეზე ვინ წავა!

მე ნამვიღ ქოთნებს ვაკეთებ,
განა უბრალოდ ვთამაშობ.
ჯერ გამოფხერწავ ღამბაღ,
და მერე მზეზე გავაშრობ.

რომ გავაკეთოთ კუცებიც,
არც ეს იქნება ურიგო.
გაკეთებულ ქურქედი
გოგონებს ჩამოფერიგოთ.

ღობილი

ქ. ლაპასაიშვილი

ნახატი პლ. პანძლავისა

მაქვს, მხოლოდ საჭე აქვს დაზიანებული და დამეხმარე, ისიც შევაცეთოთ.

თენგიზი მგვობარს შინ წაჰყვება და მთელ საღამოს მათი ეზოდან ჩხაკჩხუკის ხმა ისმოდა.

ჩემს გვერდით ნუგზარი ზის, ზურგს უკან ნუნუ. იმ დღეს მასწავლებელმა გამიძახა, „ია“ უნდა წამეკითხა, მე კი „აი“ წავიკითხე. გაკვეთილი რომ დამთავრდა, ნუნუ მოვიდა და მითხრა: ამ სიტყვას რომ კითხულობ, ყვავილი გაიხსენე და არასოდეს აღარ შეგვეშლებაო. მას შემდეგ გადავშიდი წიგნს და შეუცდომიდა ვკითხულობ: „ია, აი, ია“ და ნუნუს მაღლიერი ვარ.

გუშინ ერთად ვბრუნდებოდით სკოლიდან. ჩანთიდან ჩურჩხელა ამოვიღე და მივუცე.

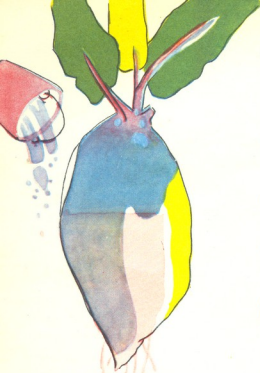
— როგორ გამახარე, ვინ მოგცა?

— ვინ და ბებიამ! — ვუპასუხე.

— მე რომ ძმა მყოლოდა, აბაბათ, ისიც სულ ჩურჩხელებს მომიტანდა. — მითხრა მან და მაღლობა გადამიხადა.

მას შემდეგ სულ იმაზე ვფიქრობ, რატომ არა ჰყავს ნუნუს ძმა? ისიც ხომ ხიღს მოღურბენინებდა და გაახარებდა?

ახლა ღვგინში ვწევარ და ვნატრობ, მაღე გათენებოდე. და იცით რატომ? ადრინაღ გავიქცევი სკოლაში, მივიტყები ნუნუსთან, ჩურჩხელებს მივუტან და ვეტყვი: — შენ და და მე ძმა!

კატონი

თაბარ წვლიაძე

შენ ბატარა სუსნია ხარ, მანანა ხომ? აგერ, ზურიკო ამბობს: ერთბაშად ათ კანფეტს შეჭამსო! მართალია, გოგონავ? სამაგიეროდ ზურიკო ჩაიში ოთხ ნაჭერ შაქარს იყრის და მეხუთეს ჯიბეში!.. მაშ ისიც კარგი სუსნია ყოფილა, სხვას რომ დასცინის!

მომეცი ხელი, მანანა! შენც, ზურიკო, და გზას გავუღდე. საით? სადაც წაგიყვანთ.

ბევრი ვიარეთ, ვიარეთ, და აი, მივედი თ კიდეც.

შეგვივართ დიდ თეთრ შენობაში. შუა დარბაზში აყუდებულია ერთი უზარმაზარი, სქელი და მოკლე მილი. მივიდეთ ახლოს! ეს არის «დოლი». რა გაციენებს, შე კულრაჭავ? შენა გგონია «დოლი» მარტო საკრავს ჰქვია? ესეც დოლია.

აბა, შეეხე თითოთ კედელს, ზურიკო! ახლა დაიხედე ხელზე; რა არის ეს თეთრი ფიფქი, ფაფუკი და მბრწყინავი? აბა, გემოთი ნახე! ტკბილია, ხომ? ეს შაქრის მტვერია.

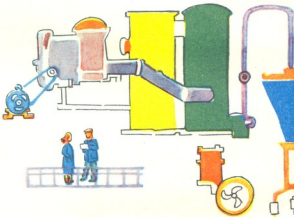
აქ საიდან არის შაქარი? სადა ვართ ახლა?

მე რომ ზღაპარს გიამბობდეთ, გეტყვოდით, რომ ეს არის ჯალოსნური სასანოქო მისი უდიდებულესობის მეფე რაფინადისა, მთელი ტკბილეულის სამყაროს მფლობელისა და მოვიყვებოდით ათასგვარ უცნაურ თავგადასავალს. მაგრამ ეს ხომ სინამდვილეა. ჩვენ შაქრის ქარხანაში ვართ.

აი, მთავარი კორბუსი. თითქმის ხუთსართულიანი სახლის ოდენაა. რა ზმაურია! ირგვლივ მრავალი მანქანა გრიალებს.

თავიდან ვიწყებთ დათვალიერებას და მოდით ავიდეთ ზემოთ, აბა, გადაიხედეთ აქედან.

ლარში ჩუხჩუხით მორბის წყლის ნაკადი და თან მოაქვს თეთრი, მოგრძო ძეღაკები.

სწორედ ეს არის შაქრის ჭარხალი. ამ ლარში ჭარხალი ირეცხება. ლარიდან ჭარხალი გადადის დიდ როფში. ხედავთ, შვგ როგორ ბრაზიანად ჩუხჩუხებს და ქაფს იგდებს წყალი! უბრალოდ რომ ვთქვათ, ეს ჭარხლის «აბანოა».

აქედან ჭარხალი გაემართება ქვედა სართულისაკენ და ჩაცვივდება დიდ როფში, რომელსაც ავტომატური სასწორი ახლავს. ეს სასწორი ათასკილოგრამობით ითვლის ტვირთს.

აივსება თუ არა როფი ჭარხლით, უმაღლესი თავითავე გადაყირავდება და დაიცილება. უფურთხ! მთელი ეს ჭარხლის გროვა გაეპანა ქვევით. ჭარხალსატურელში რა მარდად ექაპებს მანქანა ჭარხალს. სულ რაკარუკი გააქვს!

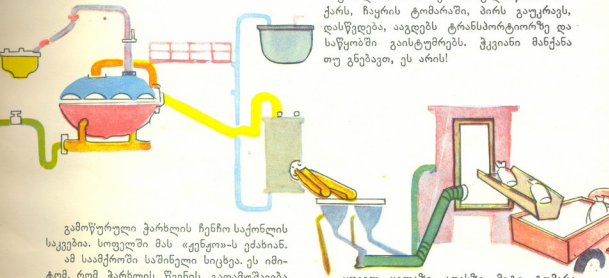

ეს რა არის? მილი, მაგრამ რა მილი! მთელი სართულის ფართობი უკავია სიგრძე-სიგანით. მედიდურად გაწოლილა გვერდზე და თითქოს უგუნებოდ, ზანტად ბრუნავს. მის გაბერილ მუცელში კი რაღაც გუგუნებს და შხაპუნობს. რა არის შიგ? შიგ ცხელი წყალია, რომელშიც ითქვიფება ჭარხლის ნათალი. ცხელი წყალი გამოსწოვს და ხსნის შაქარს ამ ნათალიდან.

დარბაზი შაქრის მტვრით მოფენილი? აქ შაქრის ფხენილს საბოლოოდ აშრობენ და მერე სცრიან.

შაქრის ფხენილს ტრანსპორტიორი გა-არბენინებს შემდეგ საამქროში, შაქრის მტვერი კი ნელ-ნელა დაეშვება და თეთრად მოეფინება კედლებს, იატაკს. ამიტომ არის რომ, რასაც კი შეეხები ხელით, ყველაფერი ფუშფუშა და ტკბილი.

ესეც უკანასკნელი საამქრო. რაზედ შეჩერდით, ბავშვებო? აშ საოცარმა მანქანამ მოგხიბლათ, არა? თვითონ გადასწონის შაქარს, ჩაყრის ტომარაში, პირს გაუკრავს, დასწვდება, აადგებს ტრანსპორტიორზე და საწყობში გაისტუმრებს. ჭკვიანი მანქანა თუ გნებავთ, ეს არის!

გამოწურული ჭარხლის ჩენჩო საქონლის საკვებია. სოფელში მას «ქენჯო»-ს ეძახიან. ამ საამქროში საშინელი სიციხეა. ეს იმი-ტომ, რომ ჭარხლის წვენი გადამუშავება მაღალ ტემპერატურაში ხდება. აქ წვენი სხვა ქვაბებში იწმინდება და ბოლოს ამ აპარატში იხარშება, იხარშება ვიდრე შაქ-რის კრისტალებად იქცევა.

ჩვენ ისევ მივადექით იმ თეთრ დარბაზს, საიდანაც დავიწყეთ მოგზაურობა. ესეც თქვენი ნაცნობი «დოლი». რატომ არის ეს

ყოველ ცვლაზე ათასზე მეტი ტომარა შედის საწყობში.

აქედან უკვე შაქარს წაიღებენ ფაბრი-კაში, გააკეთებენ კანფეტებს და მალაჩიებ-ში გადაგზავნიან. იქ ღვდათქვენი იყიდის შაქარს ჩაისათვის, მურაბისათვის, ან კიდევ გემრიელ ნამცხვარს გამოაცხობს და კარ-გად გაგიმასხინძლდებათ!

სადსუნი საბავშვო დაქსაზი

წი-წი,
წიპონია,
კატას ავერცნი
ჟუპოვინია,
მეფეწია,
ჟუპამია,
პირზე სცხია,
ჟუბარია.

ძიძგი, ძიძგი, მამალო,
მუნ იკი და მადანო!

ბატო, ბატო, თეთრო ბატო,
ახლა რაღა მოგობატო?
ღვ ბუმბული მაინც მომეც,
ეს იხერი თავი დავღო!

მხენი მუაგა ცხენველია,
ჟნაგირი ჟუკველია.
თუ ის ცხენი მომიკვდება,
სამ წელიწადს პურს არა ვჭამ
ხოხბის მუტსა, კავბის მუტსა,
გამტოცული მოთის მუტსა.

თოგს, თოგს, ხომკაცავს,
ფედაბერი ხბოს დაცავს.
კაკო მუაგეს, გავგზავნი,—
თავ-ფეხს გამომიგზავნის.

ქარია, მალღა დარია,
ქორმა წაიღო ვარია.
წამოღი, გავაგდებინოთ,
კოცხალია თუ მუგვარია.

პირობა

ს. შავერიძე

საბავშვო

ერთდღე პეტრემ კლასის ამანავს ჭიონა:

— მიწა, ზემი შეგობარა ხარ?
— ვარ, — დუღუქურხელ პოეტი მიწა.

— მიწა, იყო რას გეტყვი, — სამსტრენულა პეტრემ, — როცა მანქანულელი გომობისებენ, ზემს სიარულს დუღუქურხელ: თუ კოჭლოშით გვიოტრე, მიხედი, რომ გაცვითილი არ ვიყო და მაკანახე.

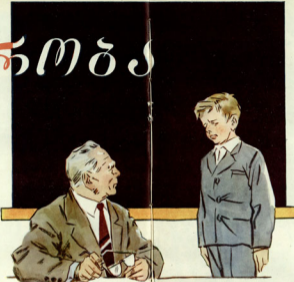
— კარგი, — დავთმობ მიწა.

გვიღია ერთი კურა პეტრე გაცვითილზე არ გუფხვით. დავუფხვინს წინა დღეს კი რეკლის შეკრება ჭიონათ.

— შეგობარებო, — თქვა რეკლის ბელმბუნდელმა ნიკო, — მოდი, იხე ვინაწყოლო, რომ ზემს რეკლამა არც ერთმა არ მიღღოს რიანა.

— მართალი, — დავთმობ პეტრე, გუფხვით კი ვაფიქრებ: რისა შენიწი. მიწა აქ არა შეყენი თუ ვამიჭირა, ხომ მაკანახენ.

დასვენების დღეს პეტრემ იმწავლა გეოგრაფია, ამოცანაც ამოხსნა და ბოლოს ვრამბრტყელ ვაღმწავლა: ვაღმწავლა, ვიქვე მწავლა: თუ სულ არაფერი შეკოდიტება, კარნახი რადს მიწველარა შეხვედრება დებუა წიგნი და სკოლა გაცვითილის განვითარება ბოლოს თანდათან წესილია და ვველა დიუღულესა შესასრულა.

პეტრემ ძიღის წინ სიმოვნებით ვაფიქრა: აი, ხედა რომ ვამობისებენ, კოჭლობა აღარ დამჭირდება. ვეოტრე დღეს პეტრემ სწორედ ზარის დარღვევის შეაწირო კლასში და მიწამ თან დაღამარაყვას ვეღარ მოახდინა. მანქანულელმა დამწერა ვამოკითხვა.

პეტრეს უნაროდა, რომ გაცვითილი იყო და და მერხვე ვეღარ იხვედრება და აი, როცა მანქანულელმა მისი ვეოტრე ამოკითხა, იგი იხე სწავდა წამობტა, რომ ხედალი მერხვს მარტყა და დავესთან კოჭლობით ვეოტრე. მიწამ დიანახა, რომ მისი შეგობარო კოჭლობით მიღოდა დავესთან და ვუ-

რები დაცვითა პეტრეს მანქანულელის შეკითხვებზე პასუხი უფრო არც ჭიონამ მიღუქურხელი, რომ მიწამ კარნახი დამწერა.

პეტრე მოიღულა და ველმობსულმა ვაღმბუნა მიწას.

— აი ემასა, — ვაფიქრება იღმბუნდელმა მიწამ და რაც შეეძლო კურეს იფრეღებდა და კარნახობდა.

— მიწა, დავუტო წებოვარად! — მკაცრად შენიწა მანქანულელმა და პეტრეს მოუხატრდა. პეტრე ამხანაგრიკენ იხვედრება და ამიწვებდა, — არ მიკარნახო.

მანქანულელმა იფიქრა, პეტრე ამხანაგებს ამიწვებს, მიკარნახეთო და მკაცრად უთხრა:

— ახლად დავუტო მცოთი პასუხი სპირით არ არის!

პეტრემ თავის მართლდება სკოლა, მერხვამ მანქანულელმა უფრო სხვა მოსწავლე ვამობდა. ვერხვალში პეტრემ გუარის ვანწერე ირინო სიქურა.

გაცვითილის შეხვედრე ნიკომ ამხანაგები არ ვაღმწავა და რეკლის კრება მოაწერა.

— ეს რას ნიწვეს! — თქვა მიწა, — მიწობის სეფით კარგი ვანწერილო, სკოლა კი არაფერს აფიქრებო პეტრე, რატომ არ იყოდი გაცვითილი!

— გაცვითილი ვიმწავლე. მე ვველაფერი ვიყოლო, — ვაღმწავდელო წამობისა პეტრემ.

— მიწა რატომ უღვიდი კარნახს!

— რატომ, რატომ! — უმხილოლოდ წამობტებდა პეტრემ, მერხვ მიწას მიუბრუნდა და მოუღაღმბუნა უთხრა: — შენ რა, ვერ დამიწვე რომ ფეხი მერხვს მიკარტყი და ვიტყვი? რატომღა დამიწვე შენი კარნახით ვაღმწავდელო გუფხვით! — გუფხვით ვანწერე გაცვითილი, ხედალი ვანწერე. ზემს პაიროსა კი, მიწა, მოდი, სწავდათ დავუფიქრო.

საბავშვო

ტრამვაიში

მედი ჟიჟინაძე

მოსიერნე მგზავრებს შორის
ატყდა უცებ ვაი-ვიში:
აირია ყველაფერი,
ქედვა არის ტრამვაიში.

ცოცვი ქუივისა:—მიიწიეთ,
ველარ ხედავთ, სუნთქვას მიშლით?!
კურადლელსა და ფისუნიას
ჩაუვარდათ ენა შიშით.

მელაკულა კარს მიაწყდა:
— ჩქარა, ქვევით გადამიშვით!
ჩვენს კონდუქტორ კენგურუსაც
მთლად აებნა ანგარიში.

თურმე ძია ბეჭემოთი
ამობრძანდა ტრამვაიში.
ტრამვაი კი როგორც ქარი,
მიღის, მიჰქრის, მიიჩქარის.

— რა გაყვირებთ?!—ბრაზობს ზღარბი,—
— ფუბს ვინ მადღამს?—ჩივის კოტი,—
პინგვინს ქული დაჰკარგვია,
დახეთ, რას ჰგავს თავმელოტი!

პრელა ჟირაფს დააკვირდით,
მოფიქრებაც ამას ჰქვია!
გრილ ნიაფზე სანებოვროდ
თავი გარეთ გაუყვია.

ტრამვაი კი როგორც ქარი,
მიღის, მიჰქრის, მიიჩქარის.
ალარ წყდება შეძახილი,
აქეთ—კვენესა, იქით—შფოთი.

ფიქრობს ცოცვი ციყუნია,
ბუძგა ზღარბი, ფისო, კოტი,
და ჟირაფი გრძელკისერა,
ეს პინგვინიც თავმელიატი:

ნახატები ა. აბოქაძისა

ნეტავ როდის, ნეტავ როდის
ჩაბრძანდება ბეჭემოთი!
ტრამვაი კი როგორც ქარი,
მაინც მიჰქრის, მიიჩქარის.

შუბებ ციყვმა გადაწვვითა:
— ვერ ავიტან ამდენ ლოდინს,—
ისკუმა და იქვე გზაზე
აირჩია ნაძვის ტოტი.

ციყვს კურდღელი აედევნა,
კურდღელს ფისო, ფისოს კოტი,
კოტს თირაფი, თირაფს ზღარბი.
ზღარბს პინგვინი თავმელოტი.
და ტრამვაით მიჰქრის ახლა
მხოლოდ ძია ბეჭემოთი.

ბირმული ზღაპარი

ერთხელ წიწილამ დედას სთხოვა:

— დედა, გამოამიციხე რა ნამცხვარი!

დედას ძალიან უყვარდა თავისი წიწილა და უარი ვერ უთხრა.

— კარგი, შენ წადი ფიჩხი მოაგროვე, მე კი ცომს მოვზელ.

გახარებული წიწილა ფიჩხის მოსატანად გაიქცა. შინ რომ ბრუნდებოდა, ბებერმა კატამ გზა გადაუღობა და მიაკნავლა:

— მიაუ!..

შეეშინდა წიწილას და ხმის კანკალით შეეხვეწა:

— გეთაყვა, ჰქენით სიკეთე და ჩემს გზაზე გამიშვიტ!

— ზრდილობიანი წიწილა ყოფილხარ! — უთხრა კატამ — სასიამოვნოა შენი ხმის მოსმენა; ოღონდ, გემოთი როგორიღა იქნები, ახლა ამასაც ენახავ!

— მე რა შესაქმელი ვარ!.. განა უმჯობესი არ იქნება, ჩემი წილი ნაზუქი მიირთვათ? — უბახუხა წიწილამ.

ჩაფიქრდა კატა და ტუჩები გაიღო.

— კეთილი. გამოაცხვეთ ნაზუქი და მეც ახლავე მოვალ.

წიწილა შინ გაიქცა და ეს საშინელი ამბავი დედას უამბო.

— ნუ გეშინია, შეილო, — დაამშვიდა ქათამმა. — ისეთ დიდ ნაზუქს გამოვაცხოვბ, რომ შენც გეყოფა, იმ წუწკ კატასაც, და ხვალისთვისაც მოგვრჩება.

მართლაც, ნაზუქი ძალიან დიდი და გემრიელი გამოვიდა. ისეთი გემრიელი, რომ წიწილამ პირი ვეღარ მოაცილა და მთელი ნაზუქი გააქრო. ნამცვეციც კი აკენკა. შემოვება ნაზუქი და გაიქცა დედასთან სლუკუნით:

— ნაზუქი სულ შევკამე. რა ჩემი ბრალია, რომ ისეთი გემრიელი იყო.

— რა ვქნა, რა წყალში ჩავეარდე? — აქოთქოთდა დედა ქათამი. — სადაცაა, მოვა ის წყეული კატა და ნაზუქის მაგივრად შენც შეგვამს და მეც...

ამ დროს ვეზოში კატაც გამოჩნდა.

— მომყევი! — იყვირა ქათამმა და სამზარეულოში შევარდა. წიწილაც უკან აედევნა. სამზარეულოში სპილენძის დიდი ქვაბი იდგა. ქათამი და წიწილა შიგ ჩახტნენ და დაიძაღნენ. კატამ თვალი მოჰკრა, რომ თავს უშველეს და ძალიან გაბრაზდა:

— რა იქნა ნაზუქი? შეუქამითა და ეგ არის! წიწილა რაღა იქნა? დაძაღულა! მაინც ვიპოვი და ჩავახრამუნებ!

ამ სიტყვებით კატა შევარდა სამზა-

რეულოში, მაგრამ იქაც არაფერს დახვდა.

— აქვე იქნებთან, სად წავიდოდნენ!
ჩემი თვალთ დავინახე, რომ აქ შემო-
ირბინეს. კარი ვრთია. სადაც უნდა დაი-
მალნონ, აღრე თუ გვიან მაინც ხომ გა-
მოვლენ.

ჩამოჯდა კატა ზღურბლზე და მოთ-
მინებთ დაუწყაო ლოდინი, თან ხელ-
პირის დაბანას შეუდგა.

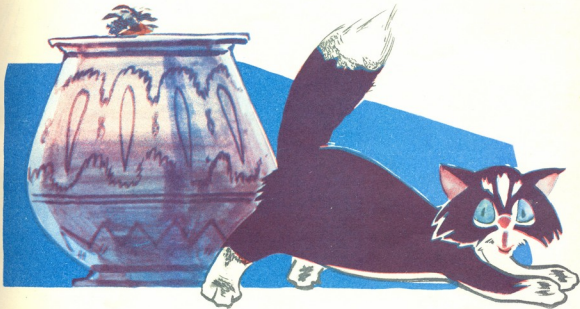
— წესად მაქვს, კამის წინ ხელ-პირი

— არა, მაგაზე ფიქრიც არ გაბედო!

— დედა, მეტის მოთმენა აღარ შე-
მიძლია..

— კარგი, დააცემინე!—უთხრა ლე-
დამ და ცხვირზე ფრთები დააფარა.

ყველაფერი, ყველაფერი, მაგრამ
ცხვირის დაცემინებას ხომ ვერ მოით-
მენს კაცი?!!

უნდა დავიბანო და ბარემ დრო აღარ
დავკარგოო.

ისხდნენ ქვაბში ქათამი და წიწილა
და შიშით ცახცახებდნენ. გადიოდა
დრო. კატა გაუნძრევლად იჯდა. წიწილა
კოტა გათამამდა და წრიალი დაიწყო
ქვაბში.

— დედა, —წასწრულა ქათამს ყურ-
ში, —ცხვირს მაცემინებს!

— არ გაბედო! —მკაცრად უთხრა ქა-
თამმა. —კატა ვაიგებს!..

გაჩუმდა წიწილა, მაგრამ მალე ისევ
აწიწინდა:

— ძალიან გთხოვ, ნება მომეცი და-
ცემინო. აი, სულ კოტათი!

წიწილამ გემრიელად ვერ დააცემინა,
მაგრამ ოდნავ კი დააცხინკვა!

— აფცხიი!

სპილენძის ცარიელ ქვაბში ეს დაცე-
მინება ისე გაისმა, თითქოს მგზმა დაი-
ქუხაო და მთელ სამზარეულოში დაი-
გრიოლა:

— აა-ცხხ-აა!

ამ ხმის გაგონებაზე კატა დაფრთხა
და თავ-პირის მტკრევით გავარდა.

ქათამი და წიწილა ქვაბიდან უვნებ-
ლად გამოვიდნენ.

იმ დღიდან მოყოლებული, ყველა
კატას პირივით სძულს, როცა „აცხა“,
„აცხას“ შეუძახებენ.

თარგმნა თ. ცაგარელმა
ნახატები ვ. მხაბრიძისა

ნ ა თ ვ ი ზ

კოლალა

პანო მნალი

მოტრაბახე დათუნია
ბურღლუნებდა ასეთ რამეს:
— ამ ზამთარში ოფლსა ვღვრიდი,
ვასწორებდი ღლე და ღამეს.

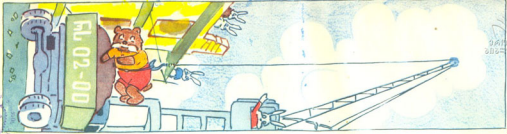
ვშრომობდი და... რა მიშავდა,
მუდამ მქონდა ლუკმა პური,
მე არავენ არ მყოლია
ნაწყენი და უმადური!..

კოლალამ რომ გაიგონა,
დათუნისა უპასუხა:
— ჩუმაღ იყავ! ხშირად მითქვამს,
ტყუილების გულა ნუ ხარ!

კარგად ვიცი, ვინც ბრძანდები—
ზარმაცი ხარ და უქნარა,
შენ ზამთარში ძილი გიყვარს
და ზაფხულში—უზუნდარა.

შე ბაჯბაჯა, როგორც მუდამ,
წელსაც უშნო ლოდსა მგავდი,
ბუნავს გარეთ არ გასულხარ
და საკუთარ თათს ლოკავდი!..

ბაღში

ს უცინოდა. დამწიფებულიყო. პირდაღებული იქყვებ

ვით ჩამტკ ყო. ნუნქი

საკენ მიიწვედა

ლა ში გაეკვება.

თ ეძგერა, - მეგობარს ვუწვე

ლოო. მა კი 2 ვეს კულით ასროლინა. ამ დროს

გაგო-

რდა, ზურგზე აისხა და

საკენ არ

ინაღ გასწ

გაგოსანები

რკინის ქუდი,
ქუდში ენა,
ენა რკინის
და ზედ კუდი,
კუდით ენას.
ქუდს ურტყამენ,
ქანაობს და
კივის ქუდი.
ე. პართაბაუა

ფარის სარდალი გახლავარ,
ნეკერს ვკვნიტ ფერად ნაცარა.
ჩემს ტუავში ღვინოს ასხამენ,
აბა, ვინა ვარ, პატარავ?!

ღ. ხშილაშვილი

მზატვარმა ზოოპარკში ჩიხატა:
მარტორქა, გომბეშო, ბეჭემოთი. ვეფ-
ხვი, სირაქლემა, შველი, კენგურუ,
და ყველა ერთ ქალაღზე მოითავსა.
ახლა თქვენ ეს ცხოველები შემო-
ხაზეთ სხვადასხვა ფერის ფანქრით.

(ბულგარულ საბავშვო ჟურნალიდან)

ნახატები ი. პარკიშვილისა

წვიმა

იმ. მაღაშვილი

გარეთ წვიმა მღერის,
უხარია ნელას.
ფანჯარასთან ზის და
ცინარტყელას იღოს.
არ ჩანს ცინარტყელა,
წვიმა ისევ მღერის,
ფანჯარასთან ნელა
ჩაუთინა ნელას.

აკვანი

ღ. ხარაძე

რღმ იცოდეთ, რა ღამაში
აკვანი მაქვს პაწაწინა,
ნანა ტკბილად ვუმღერე და
დედოფალას ჩაემინა.

სანაენდეა

ბ. ნაიათალი

ღობის ძირას ვნაზე
კოვნი ძველიძველი,
გავასწოლე, ჩაქუჩით
გადავკერი წვერი.

გამოვიდა ღამაში
ერთი ციფა მარი,—
ეს კი ჩემი თიზის
საწმენდეა არის!

მ. ბინძაძე

თაბუნა

ქურდბაცაცა თაგუნავ,
საით მიიპარები?
თხილის პარკზე ფისო ზის,
უბრიალებს თვალები.

საქანელა

გუმინ ძიამ ჩამომიბა
თოკის საქანელა,
უბნის ბავშვებს დავუძახე,
ვაქანავე ყველა.

„არ მინდა“

ლ. პალატიკიანი

საქართველო
შინაგარეშით

— ლიზიკო, დაიბანე პირი, — უთხრა დე-
დამ გოგონას.

— არ მინდა, არ დავიბან, — უპასუხა
ლიზიკომ.

— ლიზიკო, წამოდი, ისაუზმე!

— არ მინდა. არ ვჭამ.

— ლიზიკო, ძილის დროა.

— არ მინდა. არ დავიძინებ.

ასე ჭირვეულობდა ლიზიკო მთელ დღეს.
მერე მწოზობის პატარა გოგონას დიდი,
ლამაზი, ახალი ბურთი დაუნახა, მოეწონა,
სახლში გაიქცა და დედას მოეხვია.

— დედიკო, მიყიდე ლამაზი, დიდი
ბურთი.

— არ მინდა. არ გაყიდი. — უპასუხა დე-
დამ.

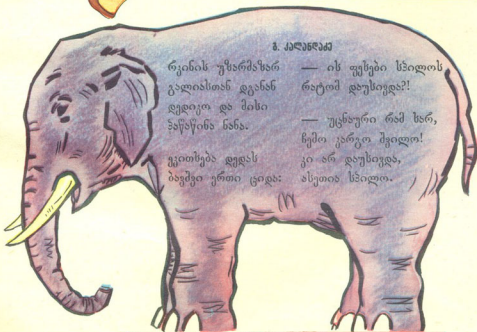
— რა ცუდი სიტყვა უოფილა! — „არ მინ-
და“! — ჩაფიქრდა ლიზიკო.

ენის გასაგები

ელჩი ცოყვი ცატსებზე კოცხვით ცბუყავს.

მ. ქალანდიაძე

რკინის უსარმასზარ — ის ფეხები სწილთს
გალიასთან დგანან რატომ დაუსივდა?
დედიკო და მისი — უცნაური რამ სარ,
ნაწაწინა ნანა. ჩემთ კარგო მვილო!
გვითსება დედანს კი არ დაუსივდა,
ბავშვი ერთი ციდა: ასეთთა სწილო.

ზოოპარკი

283/103

ქართული
ხელოვნება

დავით კლდიაშვილის მოთხრობიდან „სოლომონ გორგელაძე“. ნახტი ზ. შორაშიძის

ზედაქმნის მისამართი: თბილისი, პეტრეწის ქუჩა, № 81, ტელ. 5-37-38.	<p style="text-align: center;">ყუბანე „შემოდგომა“ ნახტი ბ. კრივიშვილისა</p> <p>რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, ე. გოგიაშვილი, მ. ყუბანეშვილი, მ. რევაძე (რედაქციის მოადგილე), ი. ნახარულიძე, ნ. უნაქოშვილი, ლ. შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი), ტტ. რედაქტორი გ. რიხიანიშვილი</p>	ფასი 20 კაპ.
<p>გამოცემის ოცდამეხუთმეტი წელი. რედაქციის შემოსული მასალები ატვირთვას არ დაუბრუნდებათ</p> <p>კამერალისა „ნაკადული“, კამისი. შტაბ. № 582, სკამისი შტაბ. № 2859 ტარაგი 24700 ტელ. შტაბი 20/VIII 1962 წ.</p> <p>ფინანსი დახმარება დაიწყო-ფინანსი ზედაქმნის დასაბუთებლად</p> <p>Д И Л А-თა უწყისობის მიხედვით. თბილისი, ურბი. ქუჩა, № 91.</p>		